

Након злочина у „Рибникару“ у грађанској (аутоколонијалној) Србији завладала је хистерија тумачења злочина преко колективне, националистичке патологије српског друштва. Тим тумачењем тежило се:

1. производњи политички коректних афеката згражавања над „српским национализмом“, као извориштем свих друштвених зала;
2. ширењу дисквалификатива „насиља“ на читав један сектор идеја и историјских догађаја;
3. преузимању улоге моралног судије који дефинише корене насиља и који – преко успостављања режима трауме – добија право да одређује начине уклањања и превазилажења ужаса (terror management);
4. дисквалификавању политичких неистомишљеника као чудовишног Другог, тј. као трајне опасности по грађански (аутоколонијални) мир и поредак;
5. потврђивању и уконачењу негативних аутостереотипа, које „грађанска Србија“ систематски производи – као идолошког оправдања за нова (колонијална) насиља.

Основна места те interpretatia hysterica била су ова.

Посттрауматски синдром, култура лупетана и потчињавање Србије

Пише: Слободан Антонић
недеља, 28 мај 2023 14:08

Слободан Антонић
Милана Собољановић

Посттрауматски синдром, култура лупетана и потчињавање Србије

Пише: Слободан Антонић
недеља, 28 мај 2023 14:08

[Уикипедија](#) [Београд](#) [Србија](#) [Култура](#) [Посттрауматски синдром](#) [Лупетана](#) [Потчињавање](#) [Србија](#) [Недеља](#) [28 мај 2023](#) [14:08](#)